ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, IČ 45800456, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. 93 911/2010-603 ze dne 13. prosince 2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 31/2011 - 100 ze dne 12. února 2016,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. února 2016, č. j. 5 A 31/2011 - 100, **se ruší** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Český telekomunikační úřad (dále jen „žalovaný“), odbor správy kmitočtového spektra, vydal dne 10. června 2010 pod č. j. 30388/2010-613/VII.vyř rozhodnutí, jímž stručně řečeno změnil výši poplatků za přidělené radiové kmitočty rozhlasové služby u dvou individuálních oprávnění [oprávnění č. 114596/PT, č. j. 27187/2004-163 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 1), a oprávnění č. 114593/PT, č. j. 27187/2004-613 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 2)] tak, že u oprávnění 1 činí nově roční poplatek 937.500 Kč a u oprávnění 2 činí roční poplatek 1.014.000 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Tímtéž rozhodnutím dále žalovaný změnil poplatek u oprávnění 1 „*v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč*“ a obdobně u oprávnění 2 „*v období od nabytí*

právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč“.

[3] Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím stanovil (změnil) též poplatek za využívání rádiových kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na částku 78.125 Kč u oprávnění 1 a na částku 84.500 Kč u oprávnění 2.

[4] Ke změnám poplatků došlo v souvislosti s postupným přechodem televizního vysílání z analogového (ATV) na digitální (DTV) v letech 2007 až 2011. Příslušné nařízení vlády č. 161/2008 Sb., o technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání (nařízení vlády o technickém plánu přechodu), dále jen „nařízení o TPP“], stanovilo ve svém § 8 odst. 1 písm. a), že se vysílače ATV velkého výkonu mají vypnout nebo převést na zemské DTV za určitých podmínek a v příslušných termínech podle příloh nařízení o TPP. Konkrétně u vysílačů Sušice a Klatovy, o které v předmětné věci šlo, byl nejzazší termín stanoven na únor 2010. Žalovaný však zjistil, že provoz vysílačů v termínu ukončen nebyl, a proto uvedenými rozhodnutími změnil, resp. třicetkrát zvýšil poplatky za přidělené radiové kmitočty podle nařízení vlády č. 154/2005 Sb., o stanovení výše a způsobu výpočtu poplatků za využívání rádiových kmitočtů a čísel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o stanovení poplatků“), s oporou v § 24 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Příloha tohoto nařízení totiž mimo jiné stanoví, že „*pokud držitel oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v dané územní oblasti ke dni stanovenému v nařízení vlády [o TPP] ... nevypnul vysílač velkého výkonu, je v této územní oblasti koeficient P1=30*“, oproti původnímu koeficientu ve výši 1, což představuje ono třicetinásobné zvýšení poplatků.

[5] Nutno předeslat, že účastníkem řízení a primárním adresátem těchto rozhodnutí byly České radiokomunikace, a. s., jež byly držitelem uvedených individuálních oprávnění, účastníkem řízení však byla i žalobkyně, neboť ta je jakožto provozovatelka televizního vysílání na přidělených kmitočtech povinna podle § 24 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uhradit držiteli oprávnění stanovené poplatky za využívání kmitočtů. Již na tomto místě se uvádí, že České radiokomunikace, a. s., ač řádně obeslána, neuplatnila práva osoby zúčastněné v soudním řízení.

[6] Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně bránila rozkladem, který však předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu svým rozhodnutím č. j. 93 911/2010 - 603 ze dne 13. prosince 2010 (dále též „rozhodnutí o rozkladu“) zamítl.

[7] Žalobkyně však se svými námitkami částečně uspěla u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí rozsudkem ze dne 12. února 2016, č. j. 5 A 31/2011 - 100, vyhověl a rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou toliko námitku ohledně výše poplatku v prvním roce platnosti oprávnění, resp. jeho změny, jak je rekapitulováno v odstavci [2] odůvodnění tohoto rozsudku. Městský soud konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 10. června 2010, nabylo však právní moci až 14. prosince 2010 poté, co byl zamítnut rozklad. Výše poplatku je přitom vázána na právní moc rozhodnutí (§ 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků, podle něhož „*Výše poplatku za využívání rádiových kmitočtů a čísel za dobu kratší*

než jeden kalendářní rok se stanoví jako násobek jedné dvanáctiny ročního poplatku a počtu celých měsíců ode dne nabytí právní moci individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávnění k využívání čísel v příslušném roce včetně měsíce, ve kterém toto oprávnění pozbývá platnosti.“), proto nebylo možné vyměřit poplatek v roce 2010 ani za měsíc prosinec 2010, natož pak za měsíce červenec až prosinec 2010, jak učinil žalovaný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[8] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítá, že není schopen právní názor městského soudu náležitě následovat, neboť způsob, jak má dále ve věci postupovat, nebyl v napadeném rozsudku náležitě uveden. Proti tomu však současně tvrdí, že „*řešení předestřené soudem … není kompatibilní s rolí správního orgánu II. stupně*“, který má prvostupňové rozhodnutí přezkoumat a nikoli nově rozhodnout o povinnosti zaplatit poplatek za využívání kmitočtů. Jinak by došlo k porušení zásady „dvojinstančnosti“ řízení. I kdyby stěžovatel v roli správního orgánu druhého stupně mohl v tomto smyslu měnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, má stěžovatel za to, že by to nic neřešilo, neboť ani on by rozsah poplatkové povinnosti nemohl s jistotou určit, resp. musel by ji jen předpokládat a odhadovat, protože okamžik nabytí právní moci rozhodnutí předem do budoucna nelze s jistotou určit, resp. zcela ovlivnit. Jakkoli souhlasí s tím, že je to celé způsobeno nedokonalou právní úpravou, má za to, že za daného stavu postupoval podle smyslu a efektivně. Nutno totiž podle něj vzít v úvahu, že po nabytí právní moci rozhodnutí o rozkladu přímo správní orgán prvního stupně vyrozuměl účastníka řízení o aktuální výši jeho poplatkové povinnosti za rok 2010 (rok, ve kterém nabylo rozhodnutí právní moci), tj. 0 Kč. Městský soud podle stěžovatele nesprávně vyhodnotil tento dopis jako důkaz o zmatečnosti vydaného rozhodnutí o rozkladu, když dovodil, že tyto dva dokumenty jsou v zásadním rozporu, neboť rozhodnutí o rozkladu za rok 2010 ukládá účastníku řízení poplatkovou povinnost ve výši 468.750 Kč, zatímco dopis ukládal za stejný rok poplatkovou povinnost ve výši 0 Kč. Stěžovatel tento dopis naopak považuje za důkaz toho, že od účastníka řízení nikdy nehodlal vybrat poplatek vyšší, než na jaký ze zákona vyplýval nárok, a že tento dopis byl plně v souladu s vydaným rozhodnutím o rozkladu, pouze zde byla správním orgánem prvního stupně zohledněna otázka plynutí času. Stěžovatel tedy plně respektoval právní úpravu, podle níž nová poplatková povinnost vzniká až dnem nabytí právní moci konečného rozhodnutí ve věci.

[9] Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na zásadu, že nikdo se nemůže dovolávat ochrany svého nepoctivého jednání. Podle něj městský soud paradoxně poskytl plnou ochranu nepoctivému jednání účastníka tím, že zrušil rozhodnutí o rozkladu, navzdory svému závěru, že poplatek byl stanoven po právu. Důsledkem – vzhledem k zákonné konstrukci vázané na plynutí času a okamžik nabytí právní moci rozhodnutí – bude totiž to, že poplatek již nebude moci být stanoven a vybrán za uplynulá léta. Podle stěžovatele tedy městský soud „*úplně nedomyslel dopady tohoto* [svého] *rozsudku*“.

[10] Stěžovatel připouští, že „*úplně nejsprávnějším rozhodnutím o rozkladu v tomto případě mohlo být zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k opětovnému rozhodnutí tak, aby zde byla povinnost definována natolik obecným způsobem, aby toto rozhodnutí bylo schopno obstát v řízení o rozkladu bez ohledu na to, kolik času mezi jednotlivými rozhodnutími uplyne*“, proti tomuto řešení však namítá, že by nesplňovalo požadavek, aby poplatek byl v rozhodnutí již řádně vyměřen tak, aby účastník věděl, jakou částku je povinen zaplatit.

[11] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalobkyni. Ta se omezila na návrh kasační stížnost zamítnout. Avizovala sice rozhojnění svého vyjádření, avšak v soudem stanovené lhůtě ani později žádné další vyjádření Nejvyšší správní soud neobdržel.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť z jiných důvodů, než které namítal stěžovatel. Nejprve je ale nutno se vypořádat s jeho kasačními námitkami, vesměs nedůvodnými.

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, a potažmo městským soudem, že celý problém leží ve značně nevhodně a neprakticky formulovaném ustanovení § 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků, které váže výši poplatku na datum nabytí právní moci rozhodnutí, tj. činí ji závislou na skutečnosti, o níž správní orgán v době svého rozhodování neví, kdy a zda vůbec nastane. Ani předseda žalovaného při rozhodování o rozkladu nemůže s jistotou předvídat, kdy bude jeho rozhodnutí účastníkům doručeno, a nabude tak právní moci. Nejvyšší správní soud oceňuje, že se žalovaná tuto zapeklitou situaci pokusila řešit „po rozumu“, v duchu zásad dobré správy, tak, že po nabytí právní moci rozhodnutí uvedla přípisem výši poplatkové povinnosti žalobkyně „na pravou míru“ s tím, že „*nevzniká držiteli individuálních oprávnění ... povinnost úhrady poplatku za rok 2010 a je nutno uhradit roční poplatek ... počínaje rokem 2011*“ (citováno z přípisu Českého telekomunikačního úřadu zn. 30 388/2010-613/IX. vyř. ze dne 12. ledna 2011, adresovaného Českým radiokomunikacím, a. s., a v kopii též žalobkyni). Potíž je ovšem v tom, že takový postup právní řád neupravuje, tudíž ani – s ohledem na tzv. zásadu enumerativnosti státních pretenzí (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky: „*Státní moc ... lze ... uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*“, v kontrastu k čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky, a obdobně čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*“, v obdobném kontrastu k čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) – neumožňuje. Pouhý přípis, neopírající se o žádné ustanovení právního předpisu, uvádějící výrok vykonatelného pravomocného správního rozhodnutí „na pravou míru“ (což je samo o sobě kuriózní), nemůže z hlediska právní jistoty adresáta rozhodnutí obstát. Jedinou adekvátní obranou je tak rozklad, resp. žaloba proti takovému rozhodnutí, jež ve výroku stanoví rozsah poplatkové povinnosti zjevně v rozporu s její právní konstrukcí.

[14] Nejvyšší správní soud ve shodě se stěžovatelem také souhlasí s jeho obecnou tezí, že rolí „správního orgánu druhého stupně“ je přezkoumat rozhodnutí prvostupňové, a nikoli nově rozhodnout o povinnosti zaplatit správní poplatek za využívání kmitočtů.

O nic tak dramatického, jak naznačuje stěžovatel, ale vůbec v dané věci ve skutečnosti nejde. Zaprvé, stěžovatel neodůvodněně absolutizuje zásadu dvojinstančnosti správního řízení, jíž nutno – obecně – interpretovat a aplikovat se zřetelem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, umožňující odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí změnit. Podle citovaného ustanovení jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, pak (zvýraznění doplněno) „*napadené rozhodnutí nebo jeho část změní; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem*“.

[15] Zadruhé, jak již v minulosti Nejvyšší správní soud poznamenal (z poslední doby viz např. rozsudek č. j. 6 As 293/2015 - 33 ze dne 26. února 2016), ani Listina základních práv a svobod, ani Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod negarantují základní právo na dvoustupňové rozhodování ve správním řízení [srov. k tomu nález sp. zn. II. ÚS 623/02 ze dne 19. října 2004 (N 149/35 SbNU 83)]. „*Odvolací řízení ... tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvoustupňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí*“ [rozsudek ze dne 26. března 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, který byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008 (N 225/51 SbNU 807), avšak z jiných důvodů].

[16] Zatřetí, stěžovatel přehlédl, že uvedená zásada dvojinstančnosti a z ní vyplývající podmínky pro změnu přezkoumávaného rozhodnutí chrání primárně účastníka řízení před překvapivými rozhodnutími správních orgánů. Právě proto právní řád zakotvuje možnost podat opravný prostředek a jen v této souvislosti je třeba dbát na to, aby vady rozhodování v prvním stupni nenabyly takové závažnosti, že by danou procesní úpravu fakticky eliminovaly, jelikož by účastníkovi zřízení znemožňovaly odvolání podat, příp. formulovat smysluplné odvolací námitky. O to ale v dané věci vůbec nešlo. Porušení zásady dvojinstančnosti se dovolává správní orgán jako stěžovatel, účastník řízení (žalobce) nebyl nijak na svých subjektivních veřejných právech ani procesních právech zkrácen, proti napadenému rozhodnutí žalovaného v prvním stupni vznesl v rozkladu i tu námitku, s níž nakonec uspěl až před městským soudem. Změna napadeného správního rozhodnutí žalovaného v prvním stupni, pokud jde o výši poplatku za rok 2010, by tak nebyla pro žalobce nijak překvapivá.

[17] Konečně začtvrté, stěžovatel pomíjí, že v daném případě jde o rozhodování ústředního správního úřadu v prvním stupni, které se přezkoumává v řízení o rozkladu. To dále – v kontextu stěžovatelových námitek porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení – uplatnitelnost této zásady v dané věci značně relativizuje, neboť nejde přísně vzato o rozhraničení kompetencí mezi správní orgán prvního stupně a správní orgán druhého stupně, nýbrž o rozhodování téhož správního orgánu v různé funkční (nikoli instanční) příslušnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. října 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 75). Rozklad oproti odvolání nemá devolutivní účinek.

[18] Na straně druhé však nutno poznamenat, ačkoli to stěžovatel výslovně nenamítá, že správní řád obsahuje zvláštní úpravu v § 152 odst. 5, z níž plyne, že v řízení o rozkladu lze *„a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím, všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas, nebo b) rozklad zamítnout.*“ Toto ustanovení tedy podle svého textu připouští změnu rozhodnutí vydaného v prvním stupni jen v rozsahu obdobném jako u tzv. autoremedury. Je zde sice ještě ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu o tom, že pro řízení o rozkladu platí ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci, z čehož správní praxe a judikatura – s přiznanou kritikou nevhodnosti a nepraktičnosti úpravy rozkladového řízení – dovozuje přípustnost i jiných postupů včetně rušení a vracení věci do fáze rozhodování v prvním stupni, jako by šlo o dvě procesní quasi instance (viz např. VEDRAL J. *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání.* Bova Polygon. Praha: 2012, s. 1203). Pokud však jde o změnu rozhodnutí, uplatní se přednostně zvláštní právní úprava limitující možnost změny rozhodnutí na tam uvedené podmínky; obdobnou úpravu odvolacího řízení tak v tomto rozsahu uplatnit nelze.

[19] Stěžovateli proto nutno přisvědčit v tom, že v řízení o rozkladu možnost změny rozhodnutí vydaného v prvním stupni podle správního řádu nemá, nadto by to ani v dané věci nic neřešilo, neboť ani v řízení o rozkladu nelze s jistotou (byť oproti rozhodování v prvním stupni s mnohem vyšší mírou pravděpodobnosti) predikovat, kdy nabude rozhodnutí právní moci [stranou ponechává Nejvyšší správní soud odpověď na hypotetickou otázku, zda by změna rozhodnutí v rozkladovém řízení – navzdory řečenému – byla za daných okolností natolik podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, že by to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věc samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V tomto ohledu tedy městský soud vyslovil nesprávnou úvahu, to však samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost jeho rozsudku. Městský soud svou úvahu vyslovil nad rámec nutného odůvodnění, šlo spíše o podnět k zamyšlení než o závazný právní názor, a předeslal přitom, že dát žalovanému návod, jak v souladu s právními předpisy určit výši poplatku, je obtížné.

[20] Stěžovatel se však mýlí v tom, že za dané situace nepřichází v úvahu ani zrušení rozhodnutí a vrácení věci do fáze rozhodování stěžovatele v prvním stupni. Tato možnost je naopak tou jedinou, když nebylo možné rozklad zamítnout (napadené rozhodnutí stanovilo výši poplatku v rozporu s právními předpisy), ani změnit.

[21] Ostatně stěžovateli jde ve skutečnosti jen o formálně technický aspekt celé věci. Nezpochybňuje, že výše poplatku v roce, kdy rozhodnutí nabývá právní moci, musí být v souladu s citovaným ustanovením nařízení o stanovení poplatků navázána na okamžik nabytí právní moci, namítá toliko, že neví, jak to má udělat, aby dostál právnímu názoru, jímž ho zavázal městský soud. Jakkoli ani městský soud, ani Nejvyšší správní soud nejsou od toho, aby správním orgánům poskytovaly návody, jak se mají vypořádat s ne zcela promyšlenou a domyšlenou právní úpravou (krom toho v situaci, kde jde o podzákonný právní předpis vydaný vládou, přičemž stěžovatel jakožto ústřední orgán státní správy je podle legislativních pravidel vlády oprávněn vládě navrhnout vydání nařízení vlády nebo jeho změnu), resp. jak konkrétně mají formulovat výrok svých rozhodnutí, v daném

případě však Nejvyšší správní soud stěžovateli možné řešení nad rámec nosných důvodů tohoto odůvodnění nabízí, ostatně stěžovatel sám o této možnosti uvažuje.

[22] Tedy, je-li konkrétní výše poplatkové povinnosti závislá na budoucí nejisté události, jakou je nabytí právní moci rozhodnutí, nezbývá, než výrok formulovat obecně jako vzorec opírající se o znění § 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků. V daném případě mohl žalovaný formulovat výrok například tak, že výše ročního poplatku za využívání rádiových kmitočtů a čísel činí X Kč, přičemž v kalendářním roce, v němž rozhodnutí nabude právní moci, činí X Kč krát počet celých měsíců ode dne nabytí právní moci do konce daného kalendářního roku. Vyčíslit konkrétní výši poplatku pro první neúplný kalendářní rok není vzhledem ke konstrukci výše poplatku dle § 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků k datu vydání rozhodnutí v prvním stupni technicky možné, a nemá proto ani smysl se o to pokoušet, neboť pak se rozsah poplatkové povinnosti stanovený v rozhodnutí nevyhnutelně ocitne v rozporu s právními předpisy, jako tomu bylo i v daném případě. Při takto formulovaném výroku si každý, adresát rozhodnutí i případný exekuční správní orgán, jednoduchou matematickou operací odvodí konkrétní výši poplatku v daném kalendářním roce. Za takového stavu pak ani stěžovateli nic nebrání, aby poplatníkovi neformálním dopisem sdělil, k jaké částce výpočtem sám dospěl a jakou bude nárokovat.

[23] Kasační námitky stěžovatele tedy shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými. Nejvyšší správní soud však není absolutně vázán jen důvody kasační stížnosti – podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží nad rámec kasačních důvodů z úřední povinnosti mimo jiné v případech, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy je-li nesrozumitelné nebo trpí vadou nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jinou vadou řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, dále rozhodnutí, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, nebo rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[24] V předestřeném rozsudku městského soudu přitom Nejvyšší správní soud shledal vadu nesrozumitelnosti spočívající v tom, že městský soud nijak neodůvodnil, proč zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele jako celek, když shledal důvodnou pouze žalobní námitku týkající se poplatku v prvním kalendářním roce, v němž rozhodnutí stěžovatele vydané v prvním stupni nabylo právní moci, tj. v roce 2010, zatímco všechny ostatní žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, tj. zejména shledal zákonným a správným rozhodnutí stěžovatele vydané v prvním stupni týkající se stanovení a výše ročního poplatku za celé kalendářní roky (tj. 2011 a násl.), resp. shledal v této části zákonným napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele o rozkladu. Jinak řečeno, městský soud se vůbec nezabýval otázkou, zda vzhledem ke svým závěrům, které ve vztahu k výši poplatku za rok 2010 i Nejvyšší správní soud shledal zákonnými a správnými, nebylo namístě žalobě

vyhovět jen zčásti, tj. zrušit napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele jen v rozsahu, v němž předseda stěžovatele zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí stěžovatele v prvním stupni i v jeho části, týkající se období roku 2010, konkrétně u oprávnění č. 114596/PT ve slovech „*část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč*“ a u oprávnění č. 114593/PT ve slovech „*část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč*“, a ve zbytku žalobu zamítnout. Otázku možného rozdělení výroku napadeného rozhodnutí předsedy stěžovatele ve vztahu k jednotlivým výrokům rozhodnutí stěžovatele vydaného v prvním stupni si městský soud vůbec nepoložil, *implicite* zřejmě vyšel z předpokladu, že výrok takto rozčlenit nelze, je však zřejmé, že se takový postup přirozeně nabízet může, a měl by být proto městským soudem prozkoumán a jeho zjištění a případný jejich průmět do výroku rozsudku by mělo být ze strany městského soudu náležitě odůvodněno.

[25] Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. vyhověl a napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, tzn. vypořádá se s otázkou, zda lze vzhledem k jeho závěrům žalobu zčásti zamítnout a zčásti jí vyhovět.

IV. Náklady řízení

[26] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu